

— Е, така . . . той е такавъ присмѣхулка! Азъ не обичамъ Алексѣя Ивановича. Той е твърде отвлеченъ за мене. Но ето що е чудно! Азъ никога не би желала да ма харесва и той. Това би ма много обезпокоило.»

— А какъ вие мислите, Мария Ивановна? Харесвате ли му са вие или не?

Мария Ивановна замълча и зачерви са.

— Мене ми са чини . . . каза тя. — Азъ мисля, че му са харесвамъ.

— А отъ какво заключавате това?

— Защото той ма иска.

— Искà ви! Той ви искà? А кога са случи това?

— Миналата година. Два месѣца преди вашето дохождане.

— И вие са не съгласихте?

— Вие видите, че не. Разбира са, че Алексѣй Ивановичъ е уменъ човѣкъ, произхожда отъ добра фамилия и има състояние; но като си помисля, че слѣдъ вѣнчаванието трѣба да са цѣлунеме предъ сичките, то . . . Не мога! за никакви благополучия!

Думите на Мария Ивановна ми отвориха очите и разясниха ми твърде много. Азъ разбрахъ, защо така ожесточенно я прислѣдува Швабринъ. Може би той забѣлѣжаваше вече нашите добри отношения единъ къмъ други и мѣчеше са да ни раздѣли. Думите му, които ни накараха да са караме, ми са показаха още погнуснави, когато на мѣсто зла и неприлична присмивка, азъ видѣхъ въ тѣхъ добре пресмѣтната клѣвета. Желанието ми да накажа тоя лошавъ клѣветникъ са усили въ мене още повече и азъ захванахъ да чѣкамъ съ нетърпѣние удобенъ случай.